

گوهر یکدانه !

بعد از ای دست من و دامن جانانه خویش
ساغر می زکف گوهریک دانه خویش
گر چه گشتیم چو کولی سر هر کوی و دری
خود ندیدیم به از گوشه ویرانه خویش
خسته شد جان وتن از رنج و غم دربدری
باز جوئیم صفا در دل کاشانه خویش
حسرت باده شیراز کشیدیم و نبود
هیچ صهبا به مثل چون می میخانه خویش
هر کسی قصه و افسانه خود با خود برد
ما نهادیم به جا قصه و افسانه خویش
سر هر گل بنشستیم چنان نحل دمی
یک گل ناز ندیدیم به گلخانه خویش
چشم دل مستی بت های فراوانی دید
نقش روی تو کشیدیم به بتخانه خویش
هر که بگرفته سر زلف نگاری امروز
سر ما در قدم لعبت دردانه خویش

رضا شاپوریان

چهارشنبه دوم فوریه ۱۹۹۹